

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1248. Usque Ad Annum 1276

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1765

VD18 90118243

§.15. Musulmannos ad Christum adduci posse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66255)

ter ac oppressiones crudelissimas; certissimo argumento, Ecclesiam suam haud egere praesidio hominum, a se solo fulciri, ac terrae Principum oppositu stabiliorum purioremque fieri. Vide, quid *Hist. lib. 16.*
 hac super re S. Hilarius contra Auxentium dicat! *§. 2.*

§. XV.

Musulmannos ad Christum adduci posse.

Igitur, quod dixi, repeto: non armis & violentia minuere sectas falsas, religionemque veram propagare, nec ethnicos, sed ethnicismum fas est evertere conservando homines, & ab erroribus suis abducendo: paucis; unica via est persuasio transitionis ad Christum. Plerosque, scio, tenet opinio Musulmannos haud posse ad Christum converti: & ideo Missionarii ferventissimi eos praetereunt, ut Indis ac Sinis Evangelium promulgent. At vereor, ut haec mentium anteoccupatio sat firmis nitatur fundamentis. Christus discipulos suos adire gentes omnes atque docere jubens excepit nullam; veteraque oracula, quae universas nationes Christo adjunctum iritam crebro, & tam clare indicant, nul-

Hist. Ecclesiast. Tom. XXI. A a lam

lam earum distinctionem faciunt. Fieri ne potuit, ut tot & tam varii populi sub Mahometis sectam collecti, tantam orbis cogniti partem occupantes ab his promissis magnificis soli excluderentur?

Hi non sunt barbari, vagique ac dispersi, quales erant veteres Scythæ, ac hodie sunt immites Americæ incolæ; sed vivunt in societate sub certis legibus, colendis agris, artibus, ac mercaturæ dant operam, usumque litterarum habent. Nec nullum Deum, nec idola colunt: e contrario multa principia eorum sectæ quantumvis falsæ cum vera Religione communia sunt, per quæ videntur ad istam facilius perducī posse. Credunt unicum esse Deum infinite potentem, rerum omnium creatorem, iustum pariter ac misericordem. A cultu plurium Deorum & falsorum numinum maxime abhorrent. Credunt immortalitatem animæ, iudicium extremum, Beatorum sedes sempiternas, ac inferorum carcerem, Angelos malos, bonosque; immo etiam custodes hominum. Cognoscunt diluvium universale. Patriarcham Abrahamum honorant ut patrem suum & primum suæ Religionis authorem. Moysen ac Jesum Christum pro magnis Prophetis a Deo missis; legem

gem ac Evangelium pro libris divinis habent. Ad Religionis exercitia quod spectat, quinquies per diem certis horis præscriptas fundunt preces. Aliquem inter dies hebdomadis festum agunt. Quotannis per mensem colunt jejunium. Conveniunt ad precandum audiendasque Doctorum suorum informationes. Magnopere commendant stipem. Orant pro mortuis. Peregrinationes obeunt.

At enim sub pœnis severissimis interdicunt, nequis Musulmannis Religionem mutandam suadeat; & quisquis vel unum inde avertisset, eum certo certius interimerent. Audio, quid dicas. Sed an sub Decio ac Diocletiano minori quam vitæ pretio constabat non solum ethnicos ad Christum convertere, verum simpliciter esse Christianum? Si Apostolos & primos eorum discipulos talis interdictio metusque mortis inhibuisset, lex Christi haud fuisset exposita. Etiamnum Musulmanni Christianos apud se tolerant, ut omni tempore fecerunt, quin etiam exercitium Religionis liberum relinquunt certum tributum solventibus. Hoc ipsum est, inquires, quod

A a 2 im-

impedit, ne Christi doctrina illis tradatur: nam hos Christianos miseros exterminarent, si quis illos saniora doceret. Hæc est oppositio speciosissima, quam hac de materia fieri audierim. Dubito tamen, an solida sit; & an Musulmannorum Principes, si res ad executionem spectaret, tam mali forent politici, ut magna subditorum parte sese privarent facile. Oppositio haberet vim, nisi numerus horum Christianorum esset maximus, qualis revera est, præsertim in regionibus posterius subactis, ut in Græcia, ubi Musulmannos multitudine sua haud modice excedunt.

Dum autem hos ad Christi signa ducendos assero, id cautissime agendum intelligo, sicut in principio Ecclesiæ. Non agitur de morte spernenda vel sine fructu accersenda, ut fecerent Fratres Minores, qui se Maroci ac Septæ perimæ curarunt. S. Cyprianus eos non agnovisset Martyres. Expendamus sedulo hæc divini Magistri nostri verba: *Mitto vos sicut oves in medio luporum. Estote ergo prudentes sicut serpentes, & simplices sicut columbæ!* Hos lupos non efferate, ne prius devo-

*Hist. lib. 78.
§. 23. 44.*

*Matth. 10.
v. 16.*

devoremini, quam eos mansuefacere potueritis? Cum ethnicis agendi modum tenete prudentissimum: non eos laceffite sine necessitate, ac nolite illis loqui de doctrina mea, nisi cum ad eam auscultandam probe affectos videritis! Sed cavete pariter, ne prudentia vestra in astutam calliditatem degeneret! comitetur illam semper simplicitas & integritas, quæ meæ Religionis anima est.

Vellem proin, ut, qui fidem Muslimannis explicandam suscipere, primum linguas apud eos usitatas calleant: scilicet Arabicam, quæ Religionis eorum lingua est, Turcicam & Persicam pro ratione regionum; ut gnave legissent eorum libros, ac perbene scirent eorum doctrinam, historias, fabulasque; verbo: ut hanc ad controversiam iisdem subsidiis instructi essent, quæ Patres Ecclesiæ ad impugnandos ethnicos veteres habebant; ut ante omnia se in eorum animos insinuarent per veritates, de quibus nobiscum conveniunt, veluti sunt Dei unitas, potentia, sapientia, bonitas cæteræque perfectiones; per principia morum, quæ illis nobiscum communia sunt,

A a 3

sunt,

funt, ut iustitia, amor proximi. Non præpropere illis memoranda essent sanctissimæ Triadis ac naturæ divinæ cum humana conjunctæ mysteria, contra quæ sunt præoccupati: oporteret antea bene stabilire authoritatem Evangelii, adimendo eis opinionem, quod hic liber, quem pro divino habent, a Christianis corruptus fuerit. Ad eximendum eis hunc errorem utiliter adhiberi possent testimonia Nestorianorum & Jacobitarum, qui viventes inter ipsos, & ducentis ante Mahometem annis a nobis separati Evangelium cæterosque libros sacros asservant nostris per omnia consentaneos.

Præcipue cavendum esset, ne in Mahometem maledicta conjicerentur, *AR. 19. v. 37.* aut ejus mentio contemptim fieret. Ipsi Apostoli nullis falsos Deos convitiis appetebant, ut expresse scriptum est de Diana Ephesi. Sed post probatam satis missionem Christi leniter exponi posset, Mahometem se a Deo missum nullo argumento demonstrasse, ac sectam ejus auxiliis mere humanis esse institutam. Forsan expediret etiam primo-

primorum Califarum Mahumetanæ sectæ capitum & quasi Apostolorum vitia exagitare, & quales homines Othmanus, Omarus, Moavia, cæterique fuerint, eorum helluationem, crudelitatem, perfidiam, ac præsertim atrox bellum Ali familiæ illatum Musulmanis in suis ipsorum historiis ob oculos ponere.

Hæc via, inquires, esset valde longa, ac etiamsi auditores haberentur dociles, multo tempore foret opus ad tractandam cum eis hanc controversiam. Assentio, vellemque, ut nostra ætas hac in re sapientem antiquitatem, ac disciplinam primorum Ecclesiæ sæculorum imitaretur, quibus tamdiu producebatur fidei tironum informatio secundum doctrinam æque ac mores, illorumque ad Deum conversio tam solícite explorabatur, antequam vitali tingerentur aqua. Denique, quid his in rebus ad usum redigi possit, judicare illorum est, qui ad Ortum iis in locis Missionarios agunt. Sed licet paucissimos a superstitionum tenebris ad veræ Reli-

HISTO

gionis lumen traducerent, hoc illorum opus Deo gratius ac Ecclesie utilius fore censeo, quam mortem tot millium, quorum cruor in bellis sacris effusus est.

HISTO.